

Ὅτι ἀποβαντζάρει, ὅτι περισσεύει, ἰδίᾳ ἐπὶ τῶν ἀποκομμάτων τοῦ δέρματος: *Κόψε τ' ἀποβάτιστα τοῦ πετσοῦ νὰ 'μορφύνῃ τὸ παπούτσι.*

ἀποβαρένω Θήρ. Κρήτ. ἀπουβαρένου Θεσσ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀποβαρύνω Πόντ. (Σάντ.) 'ποβαρῶ Κύπρ. Μέσ. ἀποβαρένομαι ΓΨυχάρ. Ρωμαίικ. θέατρ. 47 'ποβαρκειοῦμαι Κύπρ. Μετοχ. ἀπουβαρούμιθ' Ἡπ. (Ζαγόρ.) ἀπουβαριμέν' Θεσσ. (Ζαγόρ.) Μακεδ. (Καταφύγ. κ. ἀ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. βαρένω.

1) Βαρύνω, πιέζω τινὰ διὰ τοῦ βάρους μου Θήρ. Κρήτ. Κύπρ. Πόντ. (Σάντ.): *Μὲν ἀποβαρῆς 'πάνω 'ς τὸν γάδαρον τῶν αἰβκίς τον χαμαὶ Κύπρ. 'Εποβάρησεν 'πάνω τον τὸ 'εσπασέν το αὐτόθ. Μὲν ἀποβαρῆς πολλὰ 'πάνω 'ς τὰ ξύλα τῶν ἐν βαστοῦσι αὐτόθ. 2) Ἀμτβ. γίνομαι πολὺ βαρὺς Στερελλ. (Αἰτωλ.): 'Ἦταν βαρεῖα αὐτεῖν', ἀλλὰ τὴν ἀποβαρύνει. β) Μεταφ. γίνομαι λίαν σοβαρὸς Στερελλ. (Αἰτωλ.): 'Ἦταν ἔτο' βαριτὸς ἀνθρώπους, ἀλλὰ τὴν ἀποβαρύνει. 3) Μέσ. αἰσθάνομαι πρὸς τινὰ ἀποστροφὴν, δυσανασχέτησιν Κύπρ. — ΓΨυχάρ. ἐνθ' ἄν.: *Παρακαλεῖς τον πολλὰ τῶν 'ποβαρκέται σε Κύπρ. Σὰ σηκωθῇ ὁ λαὸς κὶ ἀποβαρεθῇ τοὺς μεγάλους ΓΨυχάρ. ἐνθ' ἄν. β) 'Εκφράζω δυσανασχέτησιν, ἀγανάκτησιν, μέμφομαι, παραπονοῦμαι Κύπρ.: Κάθ' ἡμέρα θυμὸν-νέι τῶν 'ποβαρκέται τοῦ παιδικιοῦ του. 'Εποβαρήθην μου 'πὺ τὸ πρῶν ξημέρωμα, εἶπεν μου μιὰν κούπ-παν λόγια, ἔβαλέν μου ἑκατὸν ἀγκαλέματα. 'Ἐν ἐν' καλὰ νὰ 'ποβαρκέται τοῦ παιδιοῦ του κἀνένας.**

Μετοχ. 1) Ἡ ἔχουσα βάρος εἰς τὴν γαστέρα, ἔγκυος Θεσσ. (Ζαγόρ.) Μακεδ.: *'Ἡ γ'ναῖκα μ' ἦταν ἀπουβαριμέν' 'ς αὐτὸν τὸν γιό μ' Μακεδ. Συνών. βαρεμένη ἢ βαρούμενη (ιδ. βαρένω), γγαστρωμένη (ιδ. γγαστρώνω).*

2) Μετ' ἀρνητικῆς ἐννοίας τῆς προθ. ἢ μὴ βαρεμένη, ἢ δι' ἐκτρώσεως ἀποβαλοῦσα τὴν ἐγκυμοσύνην, ἢ παθοῦσα ἔκτρωσιν Μακεδ. (Καταφύγ.)

ἀποβάρημα τό, ἀμάρτ. ἀποβάρημαν Πόντ. (Σάντ.) Ἐκ τοῦ ρ. ἀποβαρένω. Ἐπιβολὴ βάρους, πίσεις.

ἀποβάρησι ἢ, ἀμάρτ. 'ποβάρησι Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποβαρένω.

Δυσανασχέτησις, ἀγανάκτησις κατὰ τινος: *Πειράζεις τὸν θκυῖόν σου τῶν παίρνεις τὴν 'ποβάρησίν του.*

ἀπόβαρον τό, λόγ. κοιν. ἀπόβαρο κοιν.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. βάρος.

Τὸ βάρος δοχείου ἐμπορεύματος, οἶον σάκκου κττ., ἀφαιρούμενον ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ περιεχομένου, ἢ διαφορὰ μεταξὺ μεικτοῦ καὶ καθαροῦ βάρους. Συνών. *ντάρα.*

ἀποβάρου ἐπίρρ. ἀμάρτ. 'πουσβάρου Ρόδ.

Ἐκ τῆς φρ. ἀπὸ βάρους. Πβ. ἀπὸ 7.

Μὲ βάρος, μὲ ὀρμήν: *'Ἐπ-πεσεν 'πουσβάρου κ' ἐχτύπησε.*

ἀποβασίλεμα τό, Πελοπν. (Καλάβρυτ. Μάν. κ. ἀ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποβασιλεύω.

Ὁ εὐθύς μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου χρόνος ἐνθ' ἄν.: *Ξέζεψε τὰ βόδια 'ς τ' ἀποβασίλεμα. 'Ἐβαλε τὰ πρόβατα 'ς τὴν στρουγγα τ' ἀποβασιλέματα Καλάβρυτ. 'Ἦρθαν 'ς τ' ἀποβασίλεμα τοῦ ἡλιοῦ Μάν.*

ἀποβασιλεύω Πελοπν. (Καλάβρυτ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. βασιλεύω.

Ἐπὶ τοῦ ἡλίου, δύω: *Πήγαινε γρήγορα 'ς τὰ πρόβατα, γιατί ἀποβασίλεψε ὁ ἡλιος. Συνών. βασιλεύω.*

ἀποβαστῶ Ἀθῆν. Νάξ. ('Ἀπύρανθ.) — Ἀδὰμ Ἀπὸ τὸ χωρ. 51 ἀποβαστῶν Θεσσ. (Καλαμπάκ.) 'πουβαστῶν Θεσσ. (Καλαμπάκ.) ἀποβαστεῖμαι Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. βαστῶ.

1) Βαστάζω, κρατῶ Θεσσ. (Καλαμπάκ.): *'Ἀπ' ἀνέκατα 'πουβαστάει ὄπλον (ὀπλοφορεῖ). 2) Κρατῶ, συγκρατῶ, ἐμποδίζω τὴν πτώσιν Ἀθῆν. Νάξ. ('Ἀπύρανθ.): 'Ἦρρεδε 'ς τὴν στράτα κ' ἐποβάστου δονε κ' ἦρθαμε (ἦρρεδε = ἔρρεπε, παρέπαιε) Ἀπύρανθ. 3) Δὲν δαπανῶ, φειδωλεύομαι Θεσσ. (Καλαμπάκ.) Νάξ. ('Ἀπύρανθ.): *Νὰ τ' ἀποβαστάζωμε δὸ ληδάκι ἐφέτι, νὰ μὴ δὸ διαομίσωμε γιὰ νὰ 'χωμε γαὶ τοῦ χρόνου Ἀπύρανθ. 'Ἐσὺ ἀπουβαστάεις μαὶὰ (προζύμι) Καλαμπάκ. 4) Ἀμτβ. συγκρατοῦμαι, δὲν βιάζομαι Ἀδὰμ ἐνθ' ἄν.: *Δὲν ἀποβάσταξε τὸ ξωπαρμένο καὶ τὸ ἠωροπερήφανο θυὸ μέρες ἀκόμα. 5) Μέσ. στηρίζομαι, συγκρατοῦμαι ἀσφαλῆς, δὲν μεταπίπτω εἰς δυστυχίαν ἢ περιπέτειαν Πελοπν. (Μάν.): *Μὴ δὸνε κλαίης αὐτόνε, γιατί ἔχει κὶ ἀποβαστεῖται (ἔχει οἰκονομίας, περιουσίαν). 'Ἐχει αὐτὸς τὸ βάρεα τον κὶ ἀποβαστεῖται.****

ἀπόβατος ἐπίθ. ἀμάρτ. 'πόβατος Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. βατεύω.

1) Ἐπὶ τῶν κριῶν καὶ τῶν τράγων, ὁ ἀρτίως πανσάμενος τῆς ὀχείας καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀδύνατος, ἰσχνός: *Τὸ κρέας του 'ἐν τρώεται, 'ἐν ἐν' καλόν, γιατί ἐν' πόβατος. 2) Τὸ οὐδ. ὡς οὐσ., πρόβατον ἢ αἶξ, ἥτις ἀπώλεσε τὸ νεογνόν της.*

ἀποβαφίδι τό, Λεξ. Αἰν. ἀπουβαφίδ' Θεσσ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποβάφω. Ἰδ. ΒΦάβην ἐν Ἀθηνᾷ 45 (1933) 359.

Τὸ υπόλειμμα τοῦ βαφικοῦ ὑγροῦ μετὰ τὴν βαφήν ὑφασμάτων, νημάτων κττ. ἐνθ' ἄν.: *Βούτηξε τὸν φουσιὰν σου 'ς τ' ἀπουβαφίδια νὰ βάν' Θεσσ. Λὲ βάφει καλὰ μεσ' 'ς τὸν ἀπουβαφίδ' τὸν οκοντι αὐτόθ. Πῆρε τ' ἀπουβαφίδια κὶ τὰ 'ρ'ξι 'ς τὴν στράτα κὶ τὰ πατάει οὐ κόσμους (ἢ ἀπόρρυις τῶν υπολειμμάτων τῆς βαφῆς εἰς τὴν ὁδὸν θεωρεῖται κακόν, διότι πιστεύεται ὅτι, ἂν πατήσῃ ἐπ' αὐτῶν γυνὴ ἔγκυος, θὰ πάθῃ κακόν τι) αὐτόθ. Συνών. ἀποβάμμι.*

ἀποβάφω πολλαχ. ἀποβάφτω Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. βάφω.

1) Τελειώνω, φέρω εἰς πέρας τὴν βαφήν οἰουδήποτε πράγματος: *'Ὅσο νὰ βάνω κὶ ἀποβάφω τ' ἀβγά ἔχασα ὅλο μου τὸ πρῶν πολλαχ. 2) Ἐπὶ ἐγχρώμου τινός, ἀποβάλλω τὴν βαφήν, τὸ χρῶμα, ἀποχρωματίζομαι Πόντ. (Σάντ.) Συνών. ἀποβάλλω 1 β, ξεβάφω, ξεθωράζω.*

ἀποβάψιμον τό, Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποβάφω.

Ἀποβολὴ ἢ φθορὰ τῆς βαφῆς, τοῦ χρώματος, ἀποχρωματισμός. Συνών. ἀπόβαλμα 1, ξεβάψιμο, ξεθωράσισμα.

ἀποβγάζω Ἀνδρ. Θήρ. Χίος ἀπουβγάζου Θράκ. ('Ἀδριανούπ. Αἰν.) Λέσβ. 'ποβγάτζω Σύμ. 'πεβγάζω Θράκ. (Σαρεκκλ.) 'πιβγάζου Ἰμβρ.

Τὸ μεσν. ἀποβγάζω ἔχον τὸν ἀόρ. κοινὸν μετὰ τοῦ ρ. ἀποβγάλλω.

1) Ἐκβάλλω, ἐξάγω Θήρ.: Αἰνιγμ.

Πέδε πέδε κουβαλοῦσι | τὰ σφυριά σφυροκοποῦσι καὶ ἡ σαρωνιά σαρώνει, | ἡ χρυσὴ σακκούλλα βάζει κὶ ἀπὸ κάτω ἀποβγάζει

(οἱ δάκτυλοι τῶν χειρῶν, οἱ ὀδόντες, ἡ γλῶσσα, ὁ στόμαχος, τὸ ἀπηνυθισμένον). Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Διήγ. Λιγεν. στ. 461 (ἐκδ. SLambros σ. 131) «καὶ ἀφόντις ὅλα εἶπεν τα, τὰ δάκρυα ἀποβγάζει». β) Ἐξάγω τι ἐντελῶς

